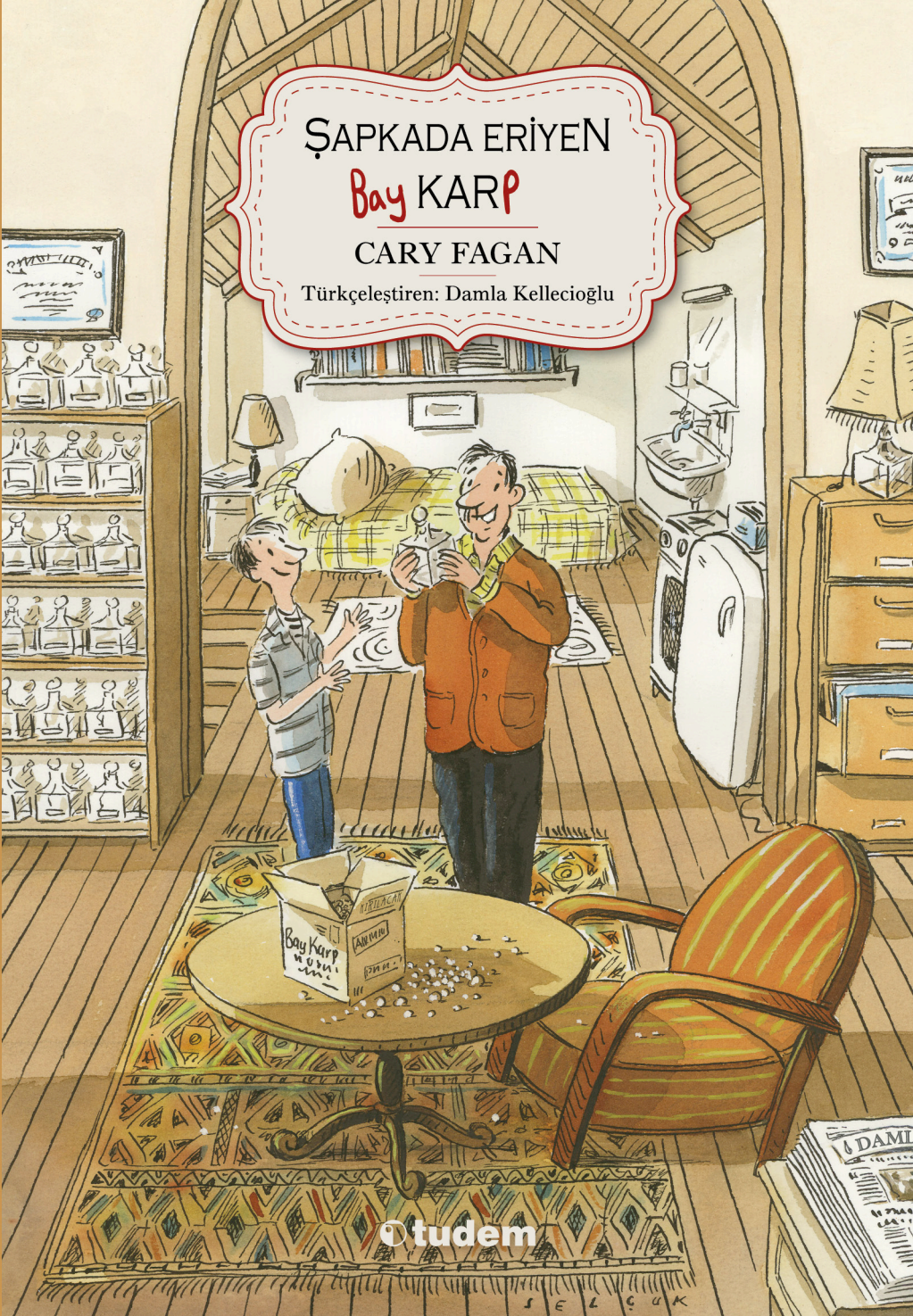

ŞAPKADA ERİYEN

Bay KARP

CARY FAGAN

Türkçeleştiren: Damla Kellecioğlu

tudem

S E L C U K

*Şapkada Eriyen
Bay Karþ*

CARY FAGAN

ŞAPKADA ERİYEN BAY KARP

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR
Metin hakları © 2008, Cary Fagan
Resim hakları © 2008, Selçuk Demirel

İlk baskı 2008 yılında Kanada'da *Mr. Karp's Last Glass* adı ile
Groundwood Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaTelif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Cary Fagan
RESİMLEYEN: Selçuk Demirel
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Canan Topaloğlu

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9604-98-7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

*Şapkada Eriyen
Bay Karþ*

CARY FAGAN

RESİMLEYEN *Selçuk Demirel*

TÜRKÇELEŞTİREN *Damla Kellecioğlu*

tudem

Cary Fagan

Ödüllü bir çocuk ve yetişkin edebiyatı yazarı olan Cary Fagan, 1957 yılında Toronto, Kanada'da doğdu. Toronto Üniversitesi'ni dereceyle bitirdi. Birçok roman, kısa öykü ve çocuk kitabı yazdı. Fagan, halen Toronto'da yaşıyor.

Selçuk Demirel

Dünyaca ünlü çizer Selçuk Demirel, 1954'te Artvin'de doğdu. Çizimleri, Türkiye ve dünyanın önde gelen gazete ve dergilerinde yayımlandı; kitap ve albüm kapaklarına, afişlere dönüştürüldü. Birçok çocuk kitabına da çizim yapan Demirel, Paris'te yaşıyor.

Tüm kalbimle,
Rebecca'ya

~ 1 ~

HIRSIZ BABAM

PEK ÇOK ÇOCUK bir şeyler biriktirir. Beysbol kartları. Çizgi romanlar. Peluş oyuncaklar... Ne zaman bir arkadaşımın evine ya da kuzinlerimden birini ziyarete gitsem, bana bir kutuya tıklmış dondurma çubuğu ya da bir rafa dizilmiş küçük cam hayvan koleksiyonlarını gösterirler; bense ilgilenirmiş gibi yaparım. Fakat aslında, ne kadar sıkıcı ve *sıradan* olduklarını düşünür dururum.

Onlar gerçek birer koleksiyoner sayılmaz. Benim gibi değil.

Ben bu işe çok gençken başladım. Daha dört yaşında, taş biriktiriyordum. Altı yaşında kar küreleri. Sekizimdeyse, ayakkabı çekecekleri.

On bir yaşıma geldiğimde, üç koleksiyon sahibiydim: Gazoz kapakları, yazı gereçleri ve sözcükler.

Her biri farklı bir gazozdan, tam elli altı tane şişe kapağım vardı. Biri, kasabamızda yapılan *Pıstak Gazozu* kapağıydı ama Hollandalı ünlü *Vrumona* ve İskoç *Irn-Bru* kapaklarım da vardı, hatta biri ta Hindistan'dan gelmişti. Bazılarını lokantalardan rica ederek almıştım fakat lokantaya çok sık gitmezdik. Bir kısmını parkta ya da plajda bulmuştum, bazılarını da babam vermişti. Babam markete her gittiğinde farklı bir çeşit gazoz almayı kabul etmişti ama gazozlar altılı ya da on ikili kutularda satılıyordu; üstelik babam, sadece cuma ve cumartesi akşamları birer şişe gazoz içiyordu, annemse meyve suyunu tercih ediyordu. Yani koleksiyonum pek hızlı büyümüyordu.

Topladığım kapakları, karton ve yapıştırıcı bantla bölmelere ayırdığım ahşap kutularda saklıyordum; her kapağa özel bir bölme.

Yazı gereçleri koleksiyonumda ise (ki bu en yenisiydi), dedemin çelik uçlu dolmakaleminden, ters dururken bile yazabilen bir astro-

not kalemine; hatta sadece parmak uçlarınızla tutabileceğiniz ufaklıkta bir kaleme kadar (gerçi bu kalemin mürekkebi bitmişti), yirmi üç farklı kalem bulunuyordu.

Sözcük koleksiyonum ise biraz daha farklıydı sanırım, sonuçta onlara gerçekten ‘sahip olduğum’ söylenemezdi. Bu yılki doğum günümde bana iki ciltlik *Ansiklopedik Büyük Sözlük* hediye ettiler. Hani şu, yazıları çok küçük olduğu için yanında büyüteç de verilenlerden. Bilmediğim bir kelime duyar duymaz onun anlamına bakıyordum. Sonra da sözcüğün yanına, kurşunkalemle küçük bir onay işareti koyuyordum. İşaretlediğim her kelime, sözcük koleksiyonumun bir parçası oluyordu.

Bunlar dışında, gayet sıradan bir çocuk sayılırdım. Annem ve babam izin verse günde on saat televizyon izlerdim. Ayrıca beysbolu, video oyunlarını ve benim için zararlı her türlü yiyeceği severdim. Yine de kendimi, ciddi ve ilgi çekici bir koleksiyoner olarak tanımlıyordum.

Ta ki Bay Karp’la tanışincaya kadar.

Bay Karp, babam işini kaybettiği için yanımıza taşındı. Babam, EvdekiHesap Mağazaları'ndan birinde hırdavat bölümü müdürüydü; hırsızlıkla suçlanıp işten atılınca-ya kadar da neredeyse altı yıl bu işte çalışmıştı.

Wal-Mart ve *Costco* gibi dünya çapında market zincirlerinin görmezden geldiği, küçük ya da orta boy bir kasabada yaşamıyorsanız, EvdekiHesap mağazalarını bilmiyor olabilirsiniz. Babam da dâhil olmak üzere bütün EvdekiHesap çalışanları, hasır görünümlü bir şapka (babam ona 'sandalcı şapkası' dediklerini söylerdi), mor bir önlük ve çizgili bir papyon takmak zorundaydı. Kendilerini nasıl hissettikleri önemli değildi; müşterileri her zaman neşeyle, "Günaydın, bugün tasarruf etmek ister misiniz?" diye sorarak karşılamaları gerekirdi. Ve sürekli, yapışkan bant veya saç kurutma makinesi gibi ürünlerden oluşan devasa sergi piramitlerini düzgün ve düzenli tutmalıydılar, çünkü müşteriler hepsini dağıtıp dururdu.

Babam; metal bir bahçe kulübesi, *Seni Seviyorum Lucy** dizisine ait birkaç DVD,

* 1950'li yıllarda ABD'de yayınlanan ve çok sevilen bir komedi dizisi. [E.N.]

bir Barbie kamp karavanı, beş paket kırmızı meyanökü şekerı, müzik çalan pembe melekli imitasyon bir yılbaşı ağacı, bir kahve çekirdeği öğütücüsü, bir Sidney Crosby* hokey sopası, burnu çelik kaplamalı bir çift işçi çizmesi ve içinde kullanma kılavuzu da bulunan beş telli bir bançoıyu çalmakla suçlandı.

Bir sabah, genel müdürlükten üç adam mağazaya gelmiş ve babamdan hasır şapkasını, mor önlüğünü ve çizgili papyonunu geri vermesini istemişlerdi; hem de iş arkadaşlarının gözü önünde. Çaldığını iddia ettikleri şeylerin ne olduğunu bile söylememişlerdi. Babam Evdeki Hesap'a dava açana ve şirket bilgi vermek zorunda kalana dek, bu bilgiye sahip bile değildik. Tek bildiğimiz, babamın artık işsiz olduğuydu. Hatta bunu da, sonunda o bize söylediğinde öğrendik. Olayın olduğu akşam, yemeğe çok geç saatte, boynu bükük halde gelmişti; ne yemek yiyecek ne de bize, yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu söyleyecek hali vardı.

* Kanada doğumlu, ünlü bir buz hokeyi oyuncusu. [E.N.]

Böyle bir mağazada çalışırken bir şeyleri cebe atmak cazip gibi görünse de, babamın bir hırsız olduğunu sanmıyordum. Yine de bazen yatakta uzanırken, bir an için, söylenenlerin doğru olup olmadığını düşünürdüm. Ama öyle olsa, Barbie karavanını kız kardeşime, Sidney Crosby hokey sopasını da bana vermez miydi? Babam verandada banço çalmayı öğrenirken annem mutfakta mutlulukla kahve çekirdeklerini öğütmez miydi?

Bunu aklımdan geçirmek bile bana kendimi kötü hissettiriyordu. Ve kendi çocuğun bile, bir an için de olsa şüpheye düşüyorsa, kasabanın geri kalanı kim bilir ne düşünüyor?

Yanıtı biliyordum. Evdeki Hesap gibi büyük bir firmanın, yanılıyor olamayacağını düşünüyorlardı.

~ 2 ~

ÜÇÜNCÜ KAT

ANNEM DE ÇALIŞIYORDU ve aslında, babamdan daha iyi para kazanıyordu. Annem diş hijyenistiydi. Diş hijyenistliğini genellikle kadınlar tercih ederdi; yaptıkları iş de dişlerinizi temizlemek, plak tabakasını kazımak, küçük çubuklarla florür uygulamak, dolgu sırasında hekime malzemeleri uzatmak ve tükürüklerinizi çekmek gibi şeylerdi.

Annemle babamın sıkça söylediği gibi, çocuk yetiştirmek masraflı iş. Ağabeyim üniversitedeydi. Ablam liseye gidiyor, bir yandan piyano dersi alıyor ve her hafta sonu da sinemaya gitmek istiyordu. Kız kardeşimse ikinci el giyinmeyi reddediyordu. Yani bizimkilerin,

‘değirmeni döndürebilmek için’, maaşlarının her kuruşuna gereksinimleri vardı.

Evimiz, büyük şehirlerdeki kadar pahalı değildi ama büyüktü; havalı ve eski tuğlaları, evi çevreleyen bir verandası ve babamın daima söylediği gibi, ‘üç cömert katı’ vardı.

Annemle babam, çocukluklarında okula giderken bu evin önünden geçermiş. O zamanlar evin kapı ve pencerelerine tahtalar çakılıymış ve insanlar evin perili olduğunu söylermiş. Fakat bir şekilde ikisi de, ileride bu evde yaşamının hayalini kurarmış. Bunu, lise döneminde, çıkmaya başladıktan sonra keşfetmişler.

Sonunda annem bana hamile kaldığında; her ne kadar bu, zar zor ödeyebilecekleri bir kredi borcu ve sonraki yirmi yıl boyunca Tahiti ya da Katmandu’da tatil yapma planlarını rafa kaldırmak anlamına gelse de, evi satın almışlar.

Evimizi ben de severdim. Doğrusu, hayatta bildiğim tek ev de burasıydı.

Her neyse. Babam işini kaybettikten sonra, kısa sürede faturaları ödemekte gecikmeye başladık. Annemin kredi kartı borcu tavan

yaptı; organik meyve-sebze kamyoneti, peşin ödediğimiz zamanlar dışında haftalık ziyaretlerine son verdi ve sonunda iki ay üst üste kredi taksitimizi de geciktirince, bankadan bir ihtar aldık.

Bizimkiler, bu gibi şeylerden asla biz çocukların önünde söz etmezdi. Fakat ben yine de her şeye kulak misafiri olmuşum; bunlara, hayatımda daha önce hiç duymadığım bir laf da dâhildi: İpotek haczi. (*İpotek haczi: Borç alınan paranın ödenmemesi nedeniyle, malın, sahibinin elinden alınması.*)

Bir gün ağabeyim eve telefon edip deri bir üniversite ceketi alabilmek için para istedi; babam küplere bindi. Fakat daha sonra ondan özür diledi ve ertesi gün, garajdan golf sopalarını alıp arabayla bir yere gitti, döndüğünde ise golf sopaları yoktu. Akşam yemeğinde, ağabeyime ceket için para gönderdiğinden söz etti.

“Bir gencin, üniversiteye ait olduğunu hissetmesi gerekir,” dedi.

Babam Evdeki Hesap’a, o sıralarda dava açtı. Kazanacağından emindi. Ya da en azından, emin olduğunu söylüyordu. Ancak davayı

kazansa bile işe dönüp dönemeyeceğini bilemiyordu. Evdeyken, garajdaki atölyesinde çok zaman geçiriyordu; ya sallanan bir sandalye yapıyor, ya çim biçme makinesini tamir ediyordu. (Çalışma tezgâhının üstünde dizili bir sürü aleti vardı. Evdeki Hesap'ta bölüm müdürü olmadan önce yine hırdavat katında çalışıyordu ve insanlara yardım etmeyi sevdiği için, terfi ettiğine biraz üzülmüştü.) Babam sonra tekrar bir iş buldu; bu kez bir ayakkabı mağazasında, yarı zamanlı satış yapıyordu ve müdürlük yaparken kazandığının yarısını kazanıyordu.

İşte bu nedenle bizimkiler, üçüncü katımızı kiralamaya karar verdi.

Her ne kadar duvarları çatı yüzünden biraz eğilmeye başlamış olsa da büyükçe bir kattı. Temel olarak, bir kemerle ayrılan iki uzun odadan oluşuyordu. Odalardan birinde küçük bir lavabo vardı ama banyo veya mutfak yoktu. Merdivenlerden çıkıp üçüncü kata ulaşmak için tepedeki çatı kapağını ittirmek gerekiyordu. Dört çatı penceresinden, içeri bolca ışık giriyordu.

**Görmek istediğim asıl şey, diğer odadaydı.
Bay Karp'a baktığımda başını salladı ve kemerin
altından geçmemi işaret etti.**

**İçeri geçtiğim anda dilim tutuldu. Bay Karp, yere
yıpranmış ama güzel bir İran halısı sermişti. Tam ortada
bir sandalye ile üç bacaklı bir masa duruyordu.**

Ve bütün duvarlar raflarla kaplıydı.

Randolph'un babası, haksız yere hırsızlıkla suçlandı ve işinden oldu.
Aile de para sıkıntısına düşünce, evin üçüncü katına kiracı almaya karar verdi.
Ve her şey böyle başladı.

Kiracı Bay Karp, tıpkı Randolph gibi bir koleksiyoner. Peki ama, bu eksantrik
adam ne biriktiriyor? Pul mu? Kaşık mı? Yoksa küçültülmüş kafalar mı!?

Randolph hem bu gerçeği hem de hayatın sırrını keşfetmek üzere...

Cary Fagan'ın su gibi duru üslubu ve Selçuk Demirel'in samimi çizimleriyle,
Şapkada Eriyen Bay Karp, her yaştan okur için eşsiz bir koleksiyon parçası
kadar değer taşıyacak.

ISBN: 978-605-9604-98-7

9 786059 604987

www.tudem.com